

Cale /0514(01)

CENTRE CULTURAL "CASA NOSTRA"

(Alumnes de 7è)

c/. Barca, 13

BANYOLES

Benvolguts amics:

He de començar per demanar-vos perdó per la meva trigança a contestar la vostra carta del mes d'abril proppassat. Desgraciadament, m'ha obligat a aquesta mancança un motiu greu: la meva esposa va sofrir un infart de miocardi, fa dos mesos, i això ha canviat totes les nostres habituds. Som grans, ens necessitem l'un a l'altre, i el que ara no pot fer ella en la feina de portar la casa, ho he de fer jo en bona part. Això ha estat la causa que m'hagi endarrerit en una colla de compromisos i, entre ells, l'atenció que us devia a vosaltres.

No podré dedicar-vos tot l'espai que voldria, però tinc l'esperança que us en fareu càrrec. Disculpeu-me per la brevetat i un cert desordre que no he pogut evitar:

A en Carles Martín, en Mora Rodríguez i en Miquel Ametller: em pregunteu si m'agradarien les vostres aficions en el cas miraculós que poguéssiu retornar als dotze anys. És clar que sí! Als dotze anys m'agradava molt de nedar, i si ho hagués pogut fer a l'estany de Banyoles estic segur que m'hauria plagut moltíssim. Els ordinadors i els "skater" no es coneixien quan jo tenia l'edat que em convida a evocar, però crec que "hauria estat feliç jugant-hi amb vosaltres..."

A l'Albert Aiguaviva, a l'Isaac Prat, al Jordi Teixidor i al Jordi Badosa: em demaneu una definició de la poesia, i em passa que no en tinc cap de pròpia, però trobo encertada la que en va fer Oscar Wilde: "Molta gent cau en bancarrota per haver

invertit massa en la prosa de la vida. Però arruïnar-se per la poesia és un honor." Pel que fa a la campanya que heu organitzat per aclarir si es nota prou que som a Catalunya, em sembla molt bé. Jo crec que "s'hauria de notar més", en tot, en el parlar de cada dia a tot arreu, en l'etiquetatge dels nostres productes, en els rètols dels comerços, en les nostres publicacions... Són coses que depenen en gran part de vosaltres, que ho heu de reclamar a casa i al carrer, perquè es tracta de la nostra supervivència com a poble, i vosaltres en sou el futur immediat. El "Cobi" és tot un cas. Si podeu trobar el ninot que fou premiat, comprovareu que no té gairebé res a veure amb el resultat final, que és el producte d'haver passat per un taller de disseny la creació original. El van haver d'"arreglar" per fer-lo més o menys presentable. Els Jocs Olímpics a Barcelona no m'entusiasmen gens, però ja que són inevitables, em sembla perfecte que Banyoles hi tingui un paper destacat.

A Fàtima M., Margarida Pla, Montse Monge, Susanna T. i Mònica: em formuleu unes quantes preguntes i vosaltres mateixes les responeu, després "d'estudiar la meva obra". Us he de dir que ni tan sols cadascun de nosaltres es coneix prou bé, de manera que no és estrany equivocar-se. El cert és que soc una mica supersticiós, que més que bromista m'agradaria de passar per humorista, no em vaig adaptar mai gaire als costums de Mèxic, una filla meva (la Tessa, professora a la Universitat de Barcelona) ha publicat un llibre, "El príncep i el monjo", i dos dels meus néts, la Diana i en Pol, escriuen i els agrada de fer-ho. Els esports m'agraden moderadament com a espectador, una cosa pròpia de la meva edat. Quant a en Manuel de Pedrolo (al qual admiro de tot cor com a persona i com a escriptor) us he de dir que continua escrivint i que la preparació de noves obres, el temps que cal dedicar-hi, fa que en ocasions sembli absent del panorama literari d'actualitat.

A Roser Agustí, Marta Rodríguez, Gemma Gallardo i Isabel López: trobo molt enginyós el vostre joc de combinar diversos títols de contes meus. M'agradaria de veres escriure una narració aprofitant el suggeriment que em feu, però en aquests moments ignoro si em serà possible. Si ho aconseguís, us dedicaria el treball. Quan en Manuel de Pedrolo va dir que deixaria d'escriure, penso que es deixà portar per una depressió momentània, i que un escriptor de raça com és ell continuarà -per bé de tots- la seva extraordinària tasca. En el meu cas, faré el que pugui...

A Sandra, Eva, Raquel Susanna i Anna Maria: jo m'havia fet la il·lusió que algun dels contes que he escrit i publicat poden ésser considerats per als joves. Però el lector és, sempre, un jutge poderós i si vosaltres considereu que en la meua obra hi ha aquest buit, em plauria de tenir temps per a esmenar-ho. No he tornat mai més a Mèxic, perquè em diuen que ha canviat molt, que ja gairebé no el reconeixeria. Prefereixo recordar-lo tal com era quan jo hi vivia. No se m'ha ocorregut mai de fer un programa sobre el català (suposo que us referiu a la televisió i a la ràdio), ni mai m'ho ha proposat ningú. Pel que fa a una campanya sobre la nostra llengua, he fet sempre el que he pogut a través de les meves col·laboracions a la premsa. La meua opinió personal sobre el català? Doncs que és el nostre idioma i l'hem d'estimar i defensar-lo contra tots els perills que l'amenacen. De jove, vaig estudiar dibuix i pintura a l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona, de manera que la vostra suposició sobre les meves possibilitats d'expressar-me pintant un quadre tenen un fonament. Vaig tenir la vocació d'escriure una mica per herència (el meu pare era un apassionat de la literatura), i un bon tros perquè sempre m'ha agradat molt. Certament, mentre pugui no plegaré d'escriure. A través de les respostes a les vostres companyes, ja he dit el que sento i penso sobre en Manuel de Pedrolo. No us podeu pas imaginar com em plauria d'acompanyar-vos en la vostra

excursió de fi de curs i fins a quin punt lamento no poder fer-ho. Però moltíssimes gràcies per l'amable invitació!

A Agnès Roura, Marta Franch i Núria Boix: la representació d'"Antaviana" realitzada per Dagoll-Dagom em va proporcionar una de les satisfaccions més grans de la meva vida. Crec, de tot cor, que si es tornava a fer un muntatge teatral amb contes meus, caldria confiar-ho del tot al grup que s'ho proposés. Els seus responsables haurien de triar els contes que consideressin més adequats. La poesia em fa un gran respecte i la veritat és que mai no he tingut la pretensió de considerar-me poeta. Pel que fa a contar-vos una anècdota meva, passa que al llarg d'una vida agitada com la que he tingut jo i a la meva edat (recordeu que tinc setanta-set anys!) hi ha tants fets, entre divertits, insòlits o dolorosos, que triar-ne un en aquests moments em prendria més temps del que dispo. Us prego que em disculpeu.

I la meva profunda reconeixença per a tots vosaltres, professors i alumnes del Centre Cultural "Casa Nostra". El vostre interès m'ha proporcionat una gran satisfacció i ho recordaré sempre. Una fortíssima abraçada per a tots vosaltres!

Pere Calders

Barcelona 21 de juny de 1990